

[Poul Hartling.]

vist nu blevet — svarede han ikke på. Jeg har nogle gange hørt den tidligere boligminister sige: ja men det er slet ikke meningen. I skal ikke være bange for det, for sådan noget vil vi ikke ud i. Jeg kan ikke se rettere, end at den skriftlige del af åbningstalen siger, at vi nu alligevel skal have denne administration indført i 208 kommuner, hvor vi ikke har den, hvor der ikke har været brug for den, og hvor tingene er gået uden det og bedre uden det. Nu skal vi altså ansætte folk, betale og have kontor osv., ganget med 208 kommuner, eller hvor mange det nu kan blive. Jeg siger altså: vi går den anden vej. Vi ønsker restriktionerne ophævet dér, hvor de er, og ikke genindført dér, hvor de ikke er. Boligministeren svarede ikke på det. Jeg må derfor forstå, at han står fast ved, at det er en del af socialdemokratiets boligpolitik, at vi skal have disse restriktioner.

Må jeg i øvrigt sige om det boligforlig, som socialdemokratiet og SF vedtog med hinanden i sommer, at det er vi imod, og vi mener, udviklingen har vist, at det ikke kan holde. Venstres boligordfører, hr. Guldberg, spurgte statsministeren, om der var overvejelser om at genoptage forhandlingerne, og det fik han et klart nej på. Det klare nej vil vi ikke lade os spise af med. Der vil, som det allerede er sagt, om et øjeblik blive lagt et forslag frem om, at man skal gå en anden vej end den, statsministeren sagde regeringen havde besluttet, nemlig at man må tage disse forhandlinger op. Det forslag vil blive stillet af den næste ærede ordfører.

Ja, så kunne jeg også godt beskæftige mig med ordføreren for socialdemokratiet, som så flinkt og dygtigt roste regeringen og holdt med økonomiministeren og var enig med statsministeren osv. Han må tilgive mig, at jeg ikke beskæftiger mig hverken med hans første eller hans anden tale. Det kan være, han ved nøjere eftertanke vil takke mig for det.

Niels Helveg Petersen: Ja, jeg skal begynde med at gøre min affigt over for hr. Kjeld Olesen. Det var ikke korrekt, når jeg sagde, at spørgsmålet om afgift af parcelhuse ikke var omfattet af åbningstalen; det var anbragt i den skriftlige del, hvor jeg havde overset det.

Jeg vil gerne give den indrømmelse eller

gøre det synspunkt gældende over for hr. Kjeld Olesens betragtninger i øvrigt, at der ikke er nogen mening i at bestride, at der er en sammenhæng mellem vore økonomiske problemer og så den internationale konjunkturudvikling. Der er i allerhøjeste grad en sammenhæng, og det er da givet, at så stærke prisstigninger, som finder sted på råvarer, er noget, der i høj grad påvirker vor økonomi og jo altså især gør det, fordi prisstigninger på råvarer finder sted, samtidig med at der lukkes op for sluserne efter importtoldens afvikling. Jeg vil da også gerne erkende, at der er en afdæmpning af stigningstakten i de statslige udgifter, også i forhold til tidligere, men ikke i forhold til behovet og ikke i forhold til, hvad man kunne have opnået i foråret, hvis man havde taget imod de tilbud, der forelå.

Endelig den ene bemærkning mere til hr. Kjeld Olesen omkring økonomisk demokrati. Jeg er bange for, at der omkring økonomisk demokrati er ved ligesom at ske en socialdemokratisk kortslutning, at man er tilbøjelig til at slutte, at fordi der nu er modstand — stærk modstand — imod regeringsforslaget, er forslaget også automatisk godt. Det ville dog være en meget vidtgående slutning at drage, men det forekommer undertiden, at det bedste argument, socialdemokraterne synes de har for deres forslag, er, at alle de andre er imod det. Men jeg vil gøre opmærksom på, at netop når det drejer sig om mere teoretiske konstruktioner, har socialdemokratiet i tidens løb gang på gang, skal vi sige lagt på hylden forslag, som man har fremsat, og hvor de indvendinger, der i tidens løb er blevet gjort imod de mere teoretiske konstruktioner, altså har gjort et indtryk.

Til hr. Gert Petersen vil jeg sige, at jeg kunne ikke drømme om at sætte lus i skindpelsen, det kunne ikke falde mig ind at sammenligne SF med lus eller socialdemokratiet med en skindpels. Men det var hr. Gert Petersens anklager for de brudte løfter og, ja, for bedrageri, som gav mig anledning til at bruge stærke ord. Hr. Gert Petersen sagde: ja men vi har jo ikke fået en forbedring af betalingsbalancen, det lovede man. Ja, jeg ved, hvad jeg selv har lovet. Jeg ved, hvad vismændene sagde. Jeg ved, at på møde efter møde i diskussionen forud for folkeafstemningen henviste man til vismæn-